ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr. A420605111

AA43-0608-14/7

SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Rīgā

2014. gada 6.maijā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja V. Zommere,

tiesnesis M. Birzgalis un tiesnese R. Paegle,

piedaloties pieteicējam /pers. C/, juridiskās palīdzības sniedzējam zvērinātam advokātam Ģirtam Mezītim un atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Veselības ministrijas pārstāvim /pers. D/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. E/ pieteikumu par Rīgas Ātrās medicīniskās palīdzības 2008. gada 19. augustā veiktās faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku un pienākuma uzlikšanu Veselības ministrijai atlīdzināt /pers. C/ ar Rīgas Ātrās palīdzības 2008. gada 19. augusta faktisko rīcību nodarīto morālo kaitējumu Ls 5000 apmērā, sakarā ar /pers. E/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2012. gada 30. oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta (turpmāk – Dienests) direktors, izskatot /pers. E/ (turpmāk – pieteicējs) iesniegumu par Rīgas Ātrās medicīniskās palīdzības 2008. gada 19. augustā veiktās faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku un morālā kaitējuma Ls 5000 apmērā atlīdzinājumu, 2011. gada 12. jūlijā pieņēma lēmumu Nr. 1-20/729, ar kuru atstāja bez izskatīšanas pieteicēja iesniegumu, jo nokavēts faktiskās rīcības apstrīdēšanas termiņš.

Veselības ministrijas (turpmāk – atbildētājs) valsts sekretārs, izskatot pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu par Dienesta direktora 2011. gada 12. jūlija lēmumu Nr. 1-20/729, 2011. gada 16. augustā pieņēma lēmumu Nr. 01-20fiz15/3305 (turpmāk – Lēmums), kurā nekonstatēja Dienesta prettiesisku faktisko rīcību un atteica pieteicējam morālā kaitējuma Ls 5000 apmērā atlīdzinājumu.

[2] Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums par Rīgas Ātrās medicīniskās palīdzības 2008. gada 19. augustā veiktās faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku un morālā kaitējuma Ls 5000 apmērā atlīdzinājumu, kurā norādīts, ka pieteicējs pret viņa gribu nogādāts Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centra 17. nodaļā, kur bija spiests uzturēties līdz 2008. gada 12. septembrim, t.i., 24 dienas jeb vairāk kā trīs nedēļas. Pieteicēja rīcībā nevarēja konstatēt psihiskus traucējumus, kam raksturīga agresīva rīcība vai pašnāvības mēģinājums. Rīgas Ātrās medicīniskās palīdzības mediķiem nebija tiesiska pamata pēc policijas darbinieku uzaicinājuma viņu nogādāt Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrā. Līdz ar to pārkāpti spēkā esošie normatīvie akti, aizskartas pieteicēja tiesības uz personas brīvību un neaizskaramību.

[3] Atbildētājs tiesā iesniegtajos rakstveida paskaidrojumos pieteicēja pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu, papildus paskaidrojot turpmāk minēto.

[3.1] Pacienta nogādāšana stacionārā ārstniecības iestādē neatliekamās medicīniskās palīdzības sniegšanai nenozīmē, ka pacients obligāti tiks hospitalizēts, t.i., ievietots stacionārā ārstniecības iestādē. Pirms slimnīcas etapā noteiktā diagnoze, kas ir norādīta arī neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma kartē, izriet no brigādes vadītāja izsaukuma izpildes brīdī iegūtās informācijas kopuma un veselības stāvokļa, t.sk. psihiskā izvērtēšanā iegūtajiem datiem. Ārsta /pers. G/ iegūto datu kopums par pieteicēja psihiskās veselības stāvokli bija tāds, kas bija nepieciešams detalizētākai izvērtēšanai un iespējamās diagnozes apstiprināšanai vai neapstiprināšanai pieteicēju nogādāt specializētā stacionārās ārstniecības iestādes uzņemšanas nodaļā.

[3.2] No ieraksta izsaukuma kartē izriet, ka pieteicējs pats piekrita braukt uz VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs". Līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka personas nogādāšana veselības stāvokļa izvērtēšanai specializētā ārstniecības iestādē ir notikusi pret pieteicēja gribu.

[3.3] Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 11. panta otrajā daļā ir noteikts, ka morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats tiek pierādīts ar Administratīvā procesa likumā noteiktajiem pierādīšanas līdzekļiem. Privātpersonai ir pienākums norādīt morālā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru un to pamatot. Pieteicējs nav norādījis, cik nozīmīgs un smags ir bijis konkrētajā situācijā pieteicēja personiskais, materiālais un morālais kaitējums, kas nodarīts ar Rīgas Ātrās medicīniskās palīdzības brigādes faktisko rīcību, un kā tas izpaudies.

[3.4] Neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukumu kartē nav paredzēta vieta personas (pacienta) parakstam, ka viņa piekrīt transportēšanai uz ārstniecības iestādi. Turklāt Neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma kartes 48. punktā norādīts, ka „pats pacients piekrita braukt uz VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs", lai policisti pārliecinās, ka viņš neesot psihiski slims cilvēks". Veselības ministrija nesaskata iemeslus, kāpēc neatliekamās medicīniskās palīdzības ārsts būtu izdarījis šo ierakstu, ja tas neatbilstu pieteicēja vēlmei. Pieteicēja piekrišana stacionēties VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs" ir atrodama pieteicēja medicīniskajos dokumentos.

[3.5] Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Teikas iecirkņa vecākais inspektors ir rīkojies pareizi, izsaucot neatliekamās medicīniskās palīdzības brigādi, jo kā Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (turpmāk – Augstākā tiesa) 2009. gada 13. februāra sprieduma lietā Nr. A42466905 secināja - ja policija konstatē, ka persona uzvedas dīvaini, bet policists kā nespeciālists psihiatrijas jomā nevar izvērtēt, vai tas liecina par personas psihiskiem traucējumiem un vai persona ar šādiem traucējumiem var radīt apdraudējumu sev vai citiem, policisti var pieaicināt ārstu un paļauties uz tā vērtējumu.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2012. gada 30. oktobra spriedumu pieteicēja pieteikums noraidīts. Spriedums pamatots ar šādiem argumentiem.

[4.1] Tiesa atsaucās uz Ārstniecības likuma 67. panta pirmo daļu un Ministru kabineta 2006. gada 19. decembra noteikumu Nr. 1046 „Veselības aprūpes organizēšanas un finansēšanas kārtība" *(redakcijā, kas bija spēkā no 2008. gada 2. augusta līdz 2009. gada 31. augustam)* 112.3.6. apakšpunktu, no minētajām tiesību normām secināms, ka psihiatriskā palīdzība sniedzama, ievērojot brīvprātības principu, tas ir, gadījumos, kad persona lūgusi to sniegt vai arī izteikusi savu piekrišanu. Psihiatriskās palīdzības sniegšana, nesaņemot personas piekrišanu, iespējama tikai izņēmuma gadījumos, kad konstatēti akūti psihiskās darbības traucējumi, kas apdraud pacienta dzīvību un kuriem raksturīga agresīva rīcība vai pašnāvības mēģinājums.

[4.2] Lietā pastāv strīds par to, vai Rīgas Ātrās medicīniskās palīdzības brigādes rīcība, nogādājot pieteicēju veselības stāvokļa izvērtēšanai specializētā ārstniecības iestādē VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs", ir veikta pret pieteicēja gribu.

[4.3] No lietas materiāliem izriet, ka, pieteicējam atrodoties policijas iecirknī, policijas inspektors pieteicēja klātbūtnē izsaucis neatliekamo medicīnisko palīdzību. Pamatojoties uz saņemto izsaukumu, policijas iecirknī ieradusies Rīgas Ātrās medicīniskās palīdzības brigāde.

Saņemot izsaukumu izpildei, atbilstoši Ministru kabineta 2006. gada 4. aprīļa noteikumu Nr. 265 „Medicīnisko dokumentu lietvedības kārtība" *(redakcijā, kas bija spēkā no 2008. gada 19. aprīļa līdz 2009. gada 20. oktobrim)* 63. pielikumam pieteicējam tika noformēta Neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma karte Nr. 100 *(lietas 17., 18. lapa)*.

Neatliekamās medicīniskās izsaukuma kartes 48. punktā „Izsaukuma sevišķie apstākļi" norādīts, ka: „Pats pacients piekrīt braukt uz RPNC, lai ārsti pārliecinās, ka viņš neesot psihiski slims cilvēks."

Ņemot vērā izdarīto ierakstu izsaukuma kartē, secināms, ka pieteicējs pats piekritis braukt uz VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs". Tādējādi pieteicējam psihiatriskā palīdzība sniegta, nepārkāpjot brīvprātības principu.

[4.4] Pieteicējs vēlāk sniegtajos rakstveida paskaidrojumos tiesai norāda, ka apgalvojums, ka pieteicējs pats piekritis braukt uz VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs" ir nepatiess. Pieteicējs to pamato ar apstākli, ka Neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma kartes attiecīgajā ailē nav viņa paraksta, kas apliecina doto piekrišanu.

Iepazīstoties ar Neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma karti, konstatējams, ka tajā nav paredzēta vieta, kur personai būtu jāizsaka sava piekrišana nogādāšanai ārstniecības iestādē, apliecinot to ar savu parakstu. Tādējādi neapstiprinās pieteicēja norādītās ziņas un nebija pamata atzīt, ka Rīgas Ātrās medicīniskās palīdzības brigāde būtu pārkāpusi kārtību, kādā personas nogādājamas ārstniecības iestādē.

[4.5] Tiesa piekrita atbildētāja norādītajam, ka medicīniskās palīdzības brigādes uzdevums ir izvērtēt, vai attiecīgajā gadījumā tā spēj sniegt kvalitatīvu pirmo medicīnisko palīdzību vai arī, izvērtējot visus apstākļus kopumā, nolemj, ka personas veselības stāvokli izvērtēs un kvalitatīvāku medicīnisko palīdzību varēs sniegt ārstniecības iestāde. Jāņem vērā, ka personas nogādāšana ārstniecības iestādē tās veselības stāvokļa izvērtēšanai ar neatliekamās medicīniskās palīdzības brigādi ar iespējamu diagnozi nenozīmē, ka persona pēc nogādāšanas ārstniecības iestādē tiks hospitalizēta, tas ir, ievietota stacionārā.

Izskatāmajā gadījumā, sākotnēji veicot pieteicēja izmeklēšanu, noteikta diagnoze: „Organiski murgi", ko apliecina ieraksts Neatliekamajā medicīniskajā izsaukuma kartē *(lietas 17. lapa)*. Tātad pastāvēja aizdomas par pieteicēja iespējamo saslimšanu vai

slimību.

Secināms, ka pastāvēja nepieciešamie priekšnoteikumi – pieteicēja saslimšana vai slimība, ko apliecina noteiktā diagnoze, un pieteicēja piekrišana doties uz ārstniecības iestādi, lai medicīniskās palīdzības brigāde nogādātu pieteicēju ārstniecības iestādē.

[4.6] No stacionārajā pacienta medicīniskajā kartē Nr. 13540-2008 ietvertās informācijas, kas noformēta, 2008. gada 19. augustā pieteicējam ierodoties VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs", redzams, ka pieteicējs ar savu parakstu apliecina, ka piekrīt ievietošanai slimnīcā *(lietas 43. lapa)*. Izteiktā piekrišana netieši norāda uz to, ka pieteicējs labprātīgi piekritis ārstēšanai kopumā.

Saskaņā ar VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs" 2011. gada 17. maija izziņā Nr. 01-14/10463 ietverto informāciju pieteicējs stacionārā ārstējies no 2008. gada 19. augusta līdz 2008. gada 12. septembrim ar diagnozi: „Persistējoši murgi" *(lietas 41. lapa)*.

Lietas materiālos nav ziņu, ka pieteicējs piespiedu kārtā nogādāts VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs" un pieteicējam būtu veikta piespiedu ārstēšana, tādējādi pieteicēja norādītais neapstiprinās ar citiem lietā esošajiem materiāliem.

Pastāvot šo apstākļu kopumam, tiesa secināja, ka Rīgas Ātrās medicīniskās palīdzības brigādes faktiskā rīcība, nogādājot pieteicēju VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs", ir atzīstama par tiesisku.

[4.7] Administratīvā procesa likuma 92. pantā noteikts, ka ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Prasījums par atlīdzinājumu nav patstāvīgs prasījums tādā ziņā, ka persona administratīvajā tiesā var prasīt nevis vienkārši atlīdzinājumu kā tādu neatkarīgi no kaitējuma avota, bet tikai atlīdzinājumu par tādu kaitējumu, kas nodarīts ar administratīvo aktu vai faktisko rīcību *(sk., piemēram, Augstākās tiesas 2007. gada 11. maija sprieduma lietā Nr. SKA-364/2007 17. punktu)*.

Tā kā tiesa konstatēja, ka atbildētājs nav pieļāvis pieteicēja tiesību aizskārumu, tad nav pamatots un ir noraidāms arī pieteikums daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājumu Ls 5000 apmērā.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2012. gada 30. oktobra spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, kurā norāda iepriekš pirmās instances tiesā sniegtos argumentus un papildus norāda uz šādiem apstākļiem.

Pirmās instances tiesa spriedumā secināja, ka pieteicējs pats piekritis braukt uz VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs", tādējādi pieteicējam psihiatriskā palīdzība sniegta, nepārkāpjot brīvprātības principu. Pieteicēja ieskatā šāds spriedumā izdarītā slēdziena izdarīšanas veids ir prettiesisks un pretējs Administratīvā procesa likuma 154. pantā nostiprinātajiem pierādījumu novērtēšanas kritērijam – loģikas likumiem.

Pieteicējs uzskata, ka pirmās instances tiesa ir ignorējusi Ārstniecības likuma 68. panta pirmajā daļā noteikto, līdz ar to pieteicējam ir pamats uzskatīt, ka pirmās instances tiesa ir izvēlējusies spriedumā izvērtēt un spriedumu pamatot ar vieniem pierādījumiem, kamēr citus atstājusi bez vērtējuma. Pie šādiem apstākļiem pieņemtais spriedums neatbilst Administratīvā procesa likuma 247., 251. panta piektās daļas noteikumiem un ir prettiesisks.

[6] Administratīvajā apgabaltiesā saņemtajā atbildētāja paskaidrojumā par pieteicēja apelācijas sūdzību norādīts, ka atbildētājs pilnībā piekrīt pirmās instances tiesas spriedumam un neatzīst pieteicēja apelācijas sūdzību pilnā apjomā, tajā minētos argumentus uzskata par nepamatotiem.

[7] Tiesas sēdē pieteicējs un viņa pārstāvis apelācijas sūdzību uzturēja, atbildētāja pārstāvis apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[8] Noklausījusies administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus tiesas sēdē, pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi lietā esošos pierādījumus to kopsakarā, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība ir nepamatota un pieteikums ir noraidāms.

[9] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307. panta ceturto daļu, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251. panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Apgabaltiesa, pārbaudījusi pirmās instances tiesas sprieduma motivāciju, atzīst, ka Administratīvās rajona tiesas sniegtā argumentācija spriedumā ir izvērsta un pareiza, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307. panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai, kas norādīta šā sprieduma [4] punktā, un Administratīvā procesa likuma 251. panta piektajā daļā norādītos apsvērumus atkārtoti nenorāda.

Par pieteicēja apelācijas sūdzības argumentiem apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

[10] Strīds pastāv par to, vai pieteicējam psihiatriskā palīdzība sniegta, nepārkāpjot brīvprātības principu, proti, vai ir bijusi pieteicēja piekrišana braukt uz VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs". Apgabaltiesa nepiekrīt pieteicēja norādītajam, ka pirmās instances tiesa pierādījumus novērtējusi pretēji Administratīvā procesa likuma 154. pantā nostiprinātajiem pierādījumu novērtēšanas kritērijam – loģikas likumiem.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 154. panta pirmo daļu tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Apgabaltiesas ieskatā tieši pieteicēja paskaidrojumi ir pretrunā ar loģikas likumiem, jo lietā ir pieteicēja piekrišana stacionēties VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs" - no stacionārā pacienta medicīniskajā kartē Nr. 13540-2008 ietvertās informācijas, kas noformēta, 2008. gada 19. augustā pieteicējam ierodoties VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs", redzams, ka pieteicējs ar savu parakstu apliecina, ka piekrīt ievietošanai slimnīcā *(lietas 43. lapa)*. Tādējādi būtu neloģiski, ja pieteicējs, kas ir piekritis stacionēšanai, tai pašā laikā apgalvotu, ka ir nogādāts stacionārā pret viņa gribu.

Pirmās instances tiesa tieši saskaņā ar loģikas likumiem secinājusi, ka izteiktā piekrišana stacionēties netieši norāda uz to, ka pieteicējs labprātīgi piekritis ārstēšanai kopumā.

[11] Apgabaltiesas ieskatā pieteicēja paskaidrojumiem, ka viņš nogādāts stacionārā pret paša gribu, nav piešķirama ticamība arī turpmāk norādīto iemeslu dēļ.

[11.1] Apgabaltiesas ieskatā, ja iestādes faktiskā rīcība ir aizskārusi personas tiesības un likumīgās intereses, persona par to ir ieinteresēta paziņot iestādei nekavējoties. Savukārt lietā ir konstatējams, ka apstrīdēšanas iesniegums (sūdzība, ka pieteicējs nogādāts stacionārā pret paša gribu) Dienestā ir saņemts 2011. gada 13. jūnijā, tas ir, gandrīz trīs gadus pēc nogādāšanas VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs".

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 91. panta ceturto daļu iestādes faktisko rīcību var apstrīdēt un pārsūdzēt tāpat kā administratīvo aktu. Administratīvā procesa likuma 79. panta pirmajā daļā ir noteikts, ka administratīvo aktu var apstrīdēt viena mēneša laikā no tā spēkā stāšanās vai gada laikā, ja lēmumā nav norādes par apstrīdēšanu.

Tādējādi Dienests 2011. gada 12. jūlijā pamatoti ar lēmumu atstāja bez izskatīšanas pieteicēja iesniegumu, jo nokavēts faktiskās rīcības apstrīdēšanas termiņš.

Atbildētājs Lēmumā nekonstatēja Dienesta prettiesisku faktisko rīcību un atteica pieteicējam morālā kaitējuma Ls 5000 apmērā atlīdzinājumu.

[11.2] Apgabaltiesas ieskatā tas vien, ka atbildētājs ir vērtējis apstrīdēšanas iesniegumā izteiktos argumentus, vēl neliecina, ka atbildētājs ir atjaunojis nokavēto administratīvā akta (faktiskās rīcības) apstrīdēšanas termiņu. Apgabaltiesas ieskatā, iestāde, analizējot dažus pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumā norādītos argumentus pēc būtības, ir realizējusi praksē Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10. panta piektajā daļā noteikto labas pārvaldības principu (Valsts pārvalde savā darbībā ievēro labas pārvaldības principu. Tas ietver atklātību pret privātpersonu un sabiedrību, datu aizsardzību, taisnīgu procedūru īstenošanu saprātīgā laikā un citus noteikumus, kuru mērķis ir panākt, lai valsts pārvalde ievērotu privātpersonas tiesības un tiesiskās intereses.). Apgabaltiesas ieskatā arī tajos gadījumos, kad sākotnējais administratīvais akts (faktiskā rīcība) ir kļuvis neapstrīdams, privātpersonas interesēs ir saņemt atbildi pēc būtības uz iesniegumā izvirzītajiem argumentiem. Tiesības saņemt atbildi pēc būtības izriet gan no Latvijas Republikas Satversmes 104. panta, gan lesniegumu likuma.

Arī Augstākā tiesa nav piekritusi tiesas secinājumam, ka apstāklis, ka atbildētājs vienlaikus sniedzis atbildi pēc būtības, izvērtējot apstrīdētā administratīvā akta likumību, sūdzības iesniedzēja argumentus un materiālus, ir atjaunojis administratīvā akta apstrīdēšanas termiņu. Augstāka iestāde, ievērojot labas pārvaldības principu, izvērtēja zemākas iestādes lēmumu arī pēc būtības un apliecināja privātpersonai, ka tie ir pareizi. Tomēr atbildes sniegšana pēc būtības nemainīja procesa rezultātu un neatjaunoja apstrīdēšanas termiņu *(sk., piemēram, Augstākās tiesas 2006. gada 28. marta spriedumu lietā Nr. SKA-140 10. un 13. punktu).*

[11.3] Lēmumā norādīts, ka pieteicējs 2011. gada 6. jūnija iesniegumā pieprasīja atlīdzinājumu un šis viņa prasījums nav izskatīts. Tādējādi augstākā iestāde izskatīja pieteicēja iesniegumu par atlīdzinājumu. Tā kā atlīdzinājuma pamats saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 1. pantu ir prettiesisks valsts pārvaldes iestādes administratīvais akts vai prettiesiska faktiskā rīcība, bet konkrētajā gadījumā ir konstatējams, ka pieteicējs ir nokavējis faktiskās rīcības apstrīdēšanas termiņu, nav pamata atlīdzinājuma piešķiršanai.

Tai pašā laikā atbildētājs Lēmumā, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 81. panta otrās daļas 5. punktu, konstatēja, ka Dienesta faktiskā rīcība nav bijusi prettiesiska un atteica pieteicējam morālā kaitējuma Ls 5000 apmērā atlīdzinājumu.

[12] Apgabaltiesa nepiekrīt pieteicēja norādītajam, ka spriedums neatbilst Administratīvā procesa likuma 247. pantam un 251. panta piektās daļas nosacījumiem.

Administratīvā procesa likuma 247. pants noteic, ka, taisot spriedumu, tiesa pamatojas uz materiālo un procesuālo tiesību normām (pirmā daļa). Tiesa spriedumu pamato ar apstākļiem, kuri nodibināti ar pierādījumiem lietā vai kurus saskaņā ar šā likuma 153. pantu nav nepieciešams pierādīt (otrā daļa). Tiesa spriedumu drīkst pamatot tikai ar tādiem apstākļiem, par kuriem administratīvā procesa dalībniekiem ir bijusi iespēja mutvārdos vai rakstveidā izteikt savu viedokli (trešā daļa).

Administratīvā procesa likuma 251. panta piektā daļa noteic, ka motīvu daļā norāda argumentus, kāpēc tiesa pieteikumu uzskatījusi par pamatotu vai nepamatotu (proti, piemēroto tiesību normu, konstatēto lietas tiesisko un faktisko apstākļu un pierādījumu, kā arī procesa dalībnieku argumentu analīzi).

Pirmās instances tiesa, taisot spriedumu, ir pamatojusies uz materiālo un procesuālo tiesību normām, kā arī pamatojusi spriedumu ar apstākļiem, kuri nodibināti ar pierādījumiem lietā.

Tas vien, ka procesa dalībnieka un tiesas viedoklis par lietas izspriešanai nepieciešamajiem pierādījumiem atšķiras, nevar būt par

pamatu secinājumam, ka tiesa nav pilnīgi, vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietā esošos pierādījumus (*sk. Augstākās tiesas 2007. gada 22. jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-305/2007 10. punktu).* Proti, tas, ka pieteicējs nepiekrīt tiesas veiktajam pierādījumu vērtējumam, nenozīmē, ka tiesas spriedums nebūtu tiesisks un pamatots.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309. pantu, 329. panta pirmo daļu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

noraidīt /pers. E/ pieteikumu par Rīgas Ātrās medicīniskās palīdzības 2008. gada 19. augustā veiktās faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku un pienākuma uzlikšanu Veselības ministrijai atlīdzināt /pers. C/ morālo kaitējumu 7114,36 *euro* (Ls 5000) apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja		V. Zommere
Tiesnesis		M. Birzgalis
Tiesnese		R. Paegle